

Δημήτρης Τουμαζής: 75 μέρες στις φυλακές της Αμάσειας

/ [Γενικά Θέματα](#)



Με την άδεια της συγγραφέως Βίβιαν Αβρααμίδου Πλούμπη και του Δημήτρη Τουμαζή, παραθέτουμε συγκλονιστικά αποσπάσματα από το βιβλίο «Η σιωπή μιας αιχμαλωσίας» με μαρτυρίες του ιδίου από τις μέρες του πολέμου το 1974 και της αιχμαλωσίας του στις φυλακές των Αδάνων .

Ο Δημήτρης (Κάκης) Τουμαζής γεννήθηκε στην Αμμόχωστο το 1954, όπου και έζησε τα πρώτα δεκαεennιά του χρόνια. Αποφοίτησε αριστεύοντας από το ιστορικό Α΄ Ελληνικό Γυμνάσιο Αμμοχώστου το 1972. Η Τουρκική εισβολή τον βρήκε να υπηρετεί στον στρατό. Πολέμησε στην πρώτη περίοδο του πολέμου με τον βαθμό του ανθυπολοχαγού στο 399 Τάγμα Πεζικού, και κατά τη δεύτερη, στις 14 Αυγούστου 1974, αιχμαλωτίστηκε από τον τουρκικό στρατό και μεταφέρθηκε στις φυλακές της Αμάσειας στην Τουρκία. Μετά την απελευθέρωσή του έφυγε, πρόσφυγας πια, για την Αγγλία. Φοίτησε στην Αρχιτεκτονική Σχολή του Πανεπιστημίου του Greenwich (Thames Polytechnic τότε), ενώ παράλληλα εργαζόταν για να μπορεί να καλύπτει τα έξοδά του. Στη συνέχεια εργάστηκε στο αντικείμενο των σπουδών του για αρκετά χρόνια στην Αγγλία, στην Ελλάδα και στην Κύπρο, παράλληλα όμως διοχέτευσε το οξύ επιχειρηματικό του πνεύμα στην εταιρεία που δημιούργησε μόνος του στον τομέα της ένδυσης, η οποία

δραστηριοποιήθηκε στο Λονδίνο από το 1982 έως το 1996 με μεγάλη επιτυχία. Σήμερα ζει μεταξύ Αθήνας, Πηλίου, Λεμεσού και Λονδίνου.

Στο βιβλίο της «Η σιωπή μιας αιχμαλωσίας. Συνομιλία με τον Δημήτρη Τουμαζή αιχμάλωτο κατά την Τουρκική εισβολή στην Κύπρο», η Βίβιαν Αβρααμίδου Πλούμπη γράφει για τις συνθήκες αιχμαλωσίας του: «Έλεγα πως ξέρω την ιστορία του Δημήτρη· του Κάκη· του συμπολίτη, του αγαπημένου φίλου. Πιάστηκε αιχμάλωτος κάπου έξω από το χωριό Μια Μηλιά της επαρχίας Λευκωσίας στον δεύτερο γύρο της εισβολής, μαζί με όλο τον λόχο υποστήριξης στο τάγμα του. Για κάπου δύο μήνες, όμως, το δικό του όνομα απουσίαζε από κάθε κατάλογο αιχμαλώτων του Ερυθρού Σταυρού. Για κάπου δύο μήνες οι δικοί του άνθρωποι, παραμένοντας χωρίς καμιά ενημέρωση, θρηνούσαν την απουσία του. Μόνο όταν απελευθερώθηκαν οι πρώτοι αιχμάλωτοι, πληροφορήθηκε η οικογένεια πως ο γιος τους βρισκόταν στις φυλακές της Αμάσειας, στα βάθη της Τουρκίας. Μετά από 75 συνολικά μέρες αιχμαλωσίας, στις 27 Οκτωβρίου του 1974, ο Κάκης κατέβηκε από το τελευταίο λεωφορείο, με την τελευταία ανταλλαγή αιχμαλώτων, και πάτησε επιτέλους το πόδι του στην ελεύθερη πατρίδα».

Πιο κάτω παραθέτουμε αποσπάσματα από το βιβλίο, με τις μαρτυρίες του Δημήτρη Τουμαζή από τις μέρες του πολέμου και της αιχμαλωσίας. Μαρτυρίες με τις οποίες η συγγραφέας αναπτύσσει μια συνομιλία. «Παίρνω τα λόγια του Δημήτρη λέξη-λέξη και ακουμπώ δίπλα τις σκέψεις μου με τον τρόπο που μου είναι πιο οικείος· φτιάχνοντας ένα τεκμηριωτικό πεζογράφημα», εξηγεί η ίδια.

«ΔΕΝ ΞΕΡΑΜΕ ΠΟΥ ΒΡΙΣΚΟΤΑΝ Ο ΕΧΘΡΟΣ· αν ήταν απέναντι, αν ήταν πίσω μας, αν ήταν βόρεια, ανατολικά, δυτικά, απολύτως τίποτα δεν ξέραμε. Φτάσαμε εκεί -ήταν βράδυ- και μας έδωσαν εντολή να ρίχνουμε με όλμους. Εγώ έχω μέσα μου μια... αγωνία να την πω; Μια... Ένα... Δηλαδή κάτι... το οποίο μου προκαλεί μια τρομερή λύπη, διότι αυτά τα βλήματα που ρίχναμε δεν ξέραμε ποιους χτυπούσαν. Διότι μπροστά μας προχώρησε το πεζικό του τάγματός μας. Δεν ξέραμε σε τι απόσταση ήταν, δεν ξέραμε αν χτυπούσαμε δικούς μας ή αν χτυπούσαμε αυτό που νομίζαμε, τις θέσεις των Τούρκων. Εγώ το 'χω μέσα μου αυτό. Έχω αυτήν την απορία και έχω αυτή... Πώς να το πω; Μου προκαλεί θλίψη, μου προκαλεί... Δηλαδή να πω ενοχή; Δεν μπορώ να το πω ενοχή, γιατί ακολουθούσα εντολές, να ρίχνουμε βλήματα όλμου. Δεν είχαμε ούτε τρόπο να εξετάσουμε ούτε είχαμε επικοινωνία με τους στρατιώτες που ήταν μπροστά, για να μας... Τέλος πάντων, να μας ενημερώσουν αν πράγματι τα βλήματά μας έφταναν τουρκική γραμμή και δεν έπεφταν στο σημείο που ήταν τα δικά μας παιδιά. Εγώ έχω αυτήν τη μεγάλη απορία, εάν χτυπούσαμε και δικούς μας. Διότι δεν είχαμε κανένα τρόπο επικοινωνίας, δεν είχαμε καμία... κανένα τρόπο... Πώς να το περιγράψω; Ούτε

οπτική επικοινωνία, ούτε ακουστική, ούτε καμία. Αυτή η απορία θα μου μείνει για πάντα. Ούτε μπορεί κάποιος να μου λύσει αυτήν την απορία. Διότι χάσαμε πολλά παιδιά εκεί».

«ΜΑΣ ΕΒΑΛΑΝ ΣΕ ΦΟΡΤΗΓΑ ΚΑΙ ΜΑΣ ΠΗΓΑΝ ΣΤΑ ΑΔΑΝΑ, σε κάτι φυλακές. Θυμάμαι ότι μας έβαλαν σε μια εσωτερική αυλή με ένα λάστιχο για να πλυθούμε, και μας έπλεναν με τα λάστιχα. Αυτό. Τίποτα άλλο δεν θυμάμαι».

«ΔΕΝ ΞΕΡΩ ΠΩΣ ΕΓΙΝΕ, ΤΙ ΗΤΑΝ, ΑΝ ΗΤΑΝ ΚΛΟΤΣΙΑ ή αν ήταν με το κοντάρι, με το όπλο που με χτύπησαν εδώ στη σιαγόνα. Αν δεν κάνω λάθος, στη δεξιά σιαγόνα, γιατί, όπως με είχαν βάλει με την πλάτη να βγω από το λεωφορείο – δηλαδή με έσπρωξαν από μέσα, έπεσα κάτω και κάποιος με χτύπησε με το όπλο. Κι εγώ λιποθύμησα και βρέθηκα μετά... Ξύπνησα μέσα σ' ένα κελί. Μόνος μου όμως. Με είχαν βάλει σε απομόνωση, επειδή ήμουν αξιωματικός».

«ΟΙ ΝΥΧΤΕΣ ΗΤΑΝ ΠΟΛΥ ΠΟΛΥ ΔΥΣΚΟΛΕΣ διότι δεν μπορούσα να δω, διότι ήταν ένα παράθυρο πολύ ψηλά, ένα μικρό παραθυράκι, αλλά άκουγα κλάματα, φωνές από όλους –από γυναίκες, παιδιά, φαντάζομαι και άντρες, αλλά περισσότερο ακούγονταν γυναικείες φωνές– που ήταν όλοι, που τους είχαν μαζέψει από διάφορα μέρη και τους έφερναν εκεί σαν... Δεν ήταν αιχμάλωτοι όλοι. Νομίζω σε κάποια φάση θα άφησαν τις γυναίκες και τα παιδιά, αλλά εγώ απλώς έχω αυτό το ηχητικό... Αυτές τις φωνές, αυτά τα κλάματα...»

«ΜΕ ΔΕΜΕΝΑ ΜΑΤΙΑ ΚΑΙ ΧΕΡΙΑ άκουγα που χτυπούσαν τους άλλους αλύπητα, αλλά εμένα δεν με ακουμπούσε τίποτα. ΜΠΗΚΑ ΜΕΣΑ ΜΟΥ».

«ΤΗΝ ΠΡΩΤΗ ΜΕΡΑ ΠΟΥ ΕΦΤΑΣΑ ΣΤΟ ΛΟΝΔΙΝΟ και αντίκρισα την μάνα μου... Ζούσαμε σ' ένα σπίτι διώροφο. Η μάνα μου με χαιρέτησε ας πούμε και λέει: “Εγώ πάω πάνω. Δεν μπορώ· πάω πάνω”. Και πήγε κλείστηκε στο δωμάτιό της. Και δεν μου ξαναμίλησε για το θέμα».

philenews.com